

I. nap (2017. 07.10, hétfő)

Hosszas tervezgetés után végre eljött ez a nap is, amikor elindulhatunk, hogy végig evezzük a Duna magyarországi szakaszát. Mire fiunk kisbarátnőjével 7:30-ra megérkezik, a hordók, táskák már bepakolva a csomagtartóban. Negyed óra alatt sikerül is elindulnunk Kismarosra, ahol 9 órakor vesszük át a hajót T. Tamástól a Sügér SE. telephelyén. Egy könnyű, gyors járású kenut választunk, neve Happy. Csilla szerint ez nagyon jó ómen nekünk. A kötelező felszerelésből még hiányzik a mentőmellény és a kikötőkötél. Ezt mind megkapjuk Tamástól, akitől egy szivacsot is kérek, hogy tisztán tarthassuk útitársunkat. Miután Happy felkerül a csomagtartóra és megfelelően rögzítjük, óvatosan elindulunk Szobon keresztül az Ipoly által ketté választott Letkés-Szalka irányába. Majd Szlovákián keresztül Sturovó – Komárno – Komárom útvonalon térünk vissza magyar területre. A Komáromot Komárnóval összekötő Erzsébet hídon áthaladva, ahogy letekintek a hömpölygő folyamra, lelki szemeim előtt már látom kecses kenunkat, amint hajósaival pár nap múlva elsurran a határváros partjainál. Az M1-es autópályáról Lébénynél letérve érjük el kiindulási pontunkat, a Mosoni Duna jobb partján elterülő Mecsért. Itt, ha a közúti hídon tovább mennénk már a szigetköz szívébe, Ásványráróba érnénk. Ez a starthely kis csalás az eredeti programhoz képest, mert ha valóban határtól - határig eveznénk, akkor Rajkától kéne indulnunk. Ez viszont Mosonmagyaróvárnál egy átemeléssel és kb. két nap többlettel járna. 14-re viszont el szeretnénk érni Leányfalut – programunk van. Mecsér egy 610 fős kis település a Szigetköz, a Mosoni – síkság, és a Hangság találkozásánál. A gyönyörű Duna parton könnyedén vízre tudjuk tenni hajónkat. Tökéletes indulási helyszín. Mindezek előtt azért meglátogatjuk a falu kocsmáját, amit egy tornácos parasztházból alakítottak át, megőrizve annak hangulatát. Az udvarán rodeó bika, ami kiváló díszlet gyerekeink fotózásához. Az otthonról hozott ebédet a ligetes parton fogyasztjuk el, ott ahol a hajónk vízre kerül. Gyermeki öröm lesz úrrá csaptunk városhoz szokott felével, amikor önfelelt játékba kezdenek a szelíd, de amúgy nagyon szemtelen vadkacsákkal. A hajóba pakolást is megnehezítik, mert folyton ott tipegnek a kajás táskák között. Lassan minden a helyére kerül és eljön a búcsú pillanata. Nekem némi megkönnyebbülés, hogy végre hajóban vagyunk, gyermekeink szemében inkább aggodalom. Amíg mi fiatalos lendülettel, a vízen járó ember szokásaihoz híven evezőinket a magasba emelve integetünk, ők elérékenyülnek, féltve „idős” szüleiket. Pedig csak 24 év telt azóta, hogy

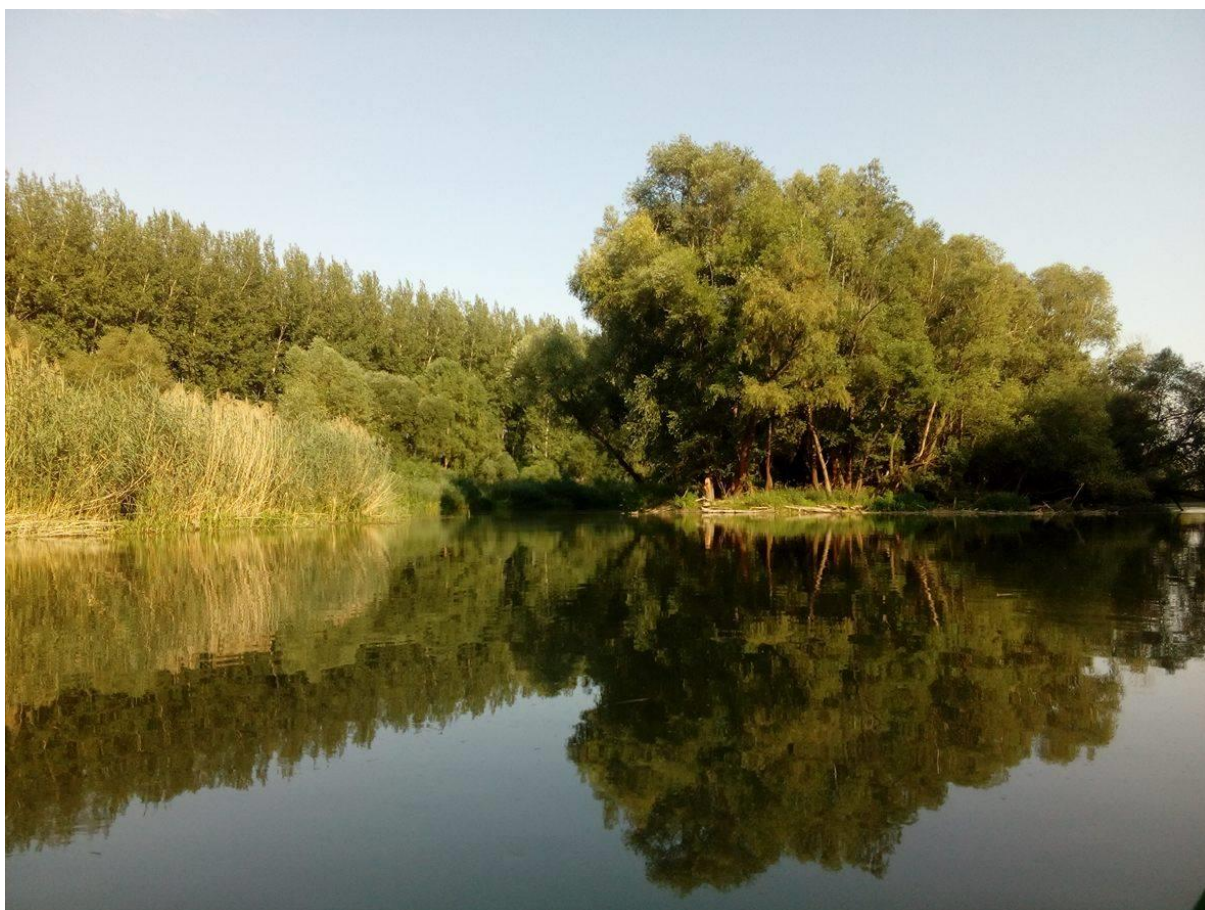

1. Kép: Búcsú Mecsénél

mi is húszas éveink közepét tapostuk. Eltávolodunk egymástól, s ők hazafelé veszik az irányt mi pedig megkezdjük életünk egyik nagy kalandját.

Most először evezek a Mosoni Dunán, ami tulajdonképpen a Duna déli fattyú ága. Dunacsúnnál ágazik ki a Dunából és Vének alatt tér vissza. A hangulatos folyó a Szigetköz déli oldalán kanyarog, 121 km hosszan. Mi most a felső, állítólag vadregényesebb és gyorsabb esésű részét nem járjuk be, de később biztos visszatérünk. (A folyó felső szakaszát 1 évvel később valóban felfedezzük)

Többször evezünk el dzsungelszerű szigetek mellett, ahol nem mindig járható a folyó mindkét ága. Mi is tájékozódunk az előttünk itt járók tapasztalataiból, hogy gördülékenyen haladhassunk. A nyugodt és csendesen vízen egy osztrák család jön mögöttünk felfújható gumicsónakjukkal, és ők az egyetlen túrázók, akikkel a következő két napban találkozunk. Nem zavarnak, hamar lemaradnak. Átadjuk magunkat a természetnek, amely máris körül ölel minket. Szürke- és fehér gémekek repkednek előttünk, a partot hangos madárénekek veri fel.

2. Kép: Vadregényes Szigetek a Mosoni Dunán

Utunk legelején, a Mecsért Ásványráróval összekötő közúti híd után egy lekerített vadkacsafarm mellett haladunk el. Ilyet még nem láttunk, és nem is igazán értjük. Később kiderül, hogy keltetőben szaporítják, majd ezen a területen nevelik fel őket. Ha megfelelő méretűre nőnek, Holland és Német vadászok számára reptetik őket Mecsér és Dunaszeg közötti folyószakaszon, ahol azok könnyedén kilőhetik őket. Nem mosolygunk.

5 km-t evezünk, amikor kikötünk Dunaszentpál fővenyes, ősfás partján, ahol egy kisebb kemping található tűzrakókkal és fürdési lehetőséggel, no meg egy retro büfével, ami motiválja partraszállásunkat. Az épület kívülről szépen lefestve, nem is gondolnánk, hogy úgy van összetákolva bádog- és OSB lapokból. Az ablakokat Ikarus buszokból kimustrált üvegek helyettesítik ugyanazzal a gumikerettel beillesztve a falba. A hangszórókból mulatós zene szól, így azt érezhetjük, hogy még mindig az esküvőn vagyunk.

A szomszéd padra két fröccsével egy félmeztelen bácsi telepedik le. Csilla nem sokáig tud a bőrében maradni és felteszi az első riporter kérdést: „Miről híres Dunaszentpál”. A kisöregnek először torkán akad a hűsítő itóka, majd zavarában csak ennyit mond:

- a humoráról. - Csilla nem tágit és a humor kifejtését forszírozza, mire megered a spontán riport alanya nyelve, és nagyon sok mindent meg tudunk a környékről, valamint az itt élő emberekről. A legnagyobb természetességgel veszem elő táskámból a kis diktafont, mert érzem, hogy érdekes dolgok fognak elhangzani. Ezen párom is meglepődik kissé, hisz isteni sugallatra csak az utolsó pillanatban raktam el a felvevőt, és erről Ő se tudott. Szóval a humorról annyit, hogy a Dunaszegiek „ajtó tologatónak” hívják a Dunaszentpáliakat, mert történt anno, hogy két vásáros komédiás érkezett a faluba, beszededték a pénzt, de a műsort nem tartották meg, hanem magukra zárták kultúr ajtaját, és a hátsó ajtón távoztak a pénzzel. A falu lakói pedig próbálták az ajtót betörni, amit a csalók eltorlaszoltak. Innen a gúnynév. De a Dunaszentpáliaknak se kellett több ők is egy csúfnevet ragasztottak a Dunaszegiekre. Ők lettek a „disznó gyilkosok”. Tették ezt azért, mert volt a falunak egy vágósúlyba került kan disznója, amiből nagy lakomát kívántak csapni. Igen ám, de mielőtt ez megtörténne, ki kell herélni őkelmét. Kergették ám a disznót, de csak nagy nehezen tudták elkapni. A falu több markos férfija tudta leteperni, akik teljes súlyukkal nehezdedtek rá, mindaddig, amíg az inszeminátor meg nem érkezett. Ő viszont herélés helyett már csak az elhalálozás tényét tudta megállapítani, a disznó ugyanis kilehelte lelkét a laokoóni csoport alatt.

Híres ételként megismerhetjük a rábaközi perecet, amit a lakodalmakra készítettek, és később a piacra is vitték. Régen, amikor a fiatal pár a templomba vonult meg volt hívva az egész falu, és menetközben ezt a peracet kínálták a gyerekeknek és az asszonyoknak, míg a férfiaknak bort töltöttek. Ezek a menyegzők sátoros lakodalmak voltak a házaknál.

A Mosoni Duna partjainak benépülése azon múlt, hogy hol kötött ki a halász és a vadász. Hol talált olyan partot, ahol biztosíthatja magának a megélhetést. A Környéken is van egy „Halász Pál” nevű sziget, ami arról a ladikosról kapta a nevét, aki ezen a szigeten talált egy futballpályánál nem nagyobb tiszta részt, ahol letelepedett.

Alkalmi riportalanyunkat 1 évvel későbbi túránkon ugyanazon a padon találjuk.

A beszélgetés után még 15 kilométert evezünk, amikor kikötésre alkalmas helyet találunk Győrlamadér szomszédságában. Ugyan ide hordják le a helybeliek a kutyáikat úsztatni, de mivel már esteledik, reménykedünk, hogy kiürül a part. Este ½ 7 van. Amíg én a sátorveréssel foglalatokodom Csilla a vacsit készíti elő, ami még az otthonról hozott

sültekből és némi zöldségből áll. Vacsora közben látogat meg minket az utolsó kutyás, aki nem tudom, hogy mit gondol, amikor távolról csak azt láthatja, hogy egymás felé hadakozunk a levegőben. Pedig csak a szúnyogokkal vívjuk első csatánkat. Természetesen váratlan vendégünknek is beszélhetnéke van, így meg tudjuk, hogy ő inkább búvárkodik, de azért a Mosonit is végig járta. Ezen az estén már nem gyújtunk tüzet, de még sokáig gyönyörködünk a dél-keleti égbolton lapuló toronyfelhők mögül fel-fel bukkadó villámokban, majd később a távoli viharból előbújó, éppen 1 napja telt holdban. Kicsit eltöprengünk még a természet erején. Másnap tudjuk meg, hogy a Szlovákia felé elvonuló

3. Kép: Első táborhelyünkön Győrlamadér szomszédságában a vacsorához készülődöm

viharcella Siófokot is letarolta.

Alig hogy lefekszünk, a sátor mellett egy hangos és mély rőfögés ver fel minket. Szerencsére a lámpa még ég, így valószínű ijesztőnek hatunk világító zöld lakhelyünkkel annak a kan vaddisznónak, aki a hajónk mellett rakta le az ürülékét, és hatalmas lábnyomaiból ítélve, sátrunk mellett sétált le egy jó fürdőzésre a folyóhoz. Mindezt másnap reggel konstatáljuk.